Ч. 164 (958). Львів, второк 23. липня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Поляки в чесько-словацькій бриґаді.

„Kurjer lwowski“ з неділї пише: „Nord. Allg. Ztg.“ помістила ось яку телеґраму з Гаґи: Бюро Райтера доносить, що в склад чесько-словацьких військ входять між иншим дуже численні російські відділи, що остають під проводом ґен. Ерделї, Алексєєва і Дубова. Понадто в склад тих військ входить зі своєю оружною силою ґен. Міхаеліс б. начальний вожд Ц. армії польської. Входить він з відділами, які з давних фронтів румунського і буковинського вспіли передертись в глубину Росії саме тоді, коли Нїмці запорядили демобілїзацію тих відділів. Крім того входить тут також полковник Галер з частиною зелїзної бриґади карпатської.

В звязи зі збратанєм Поляків з чесько-словацьким лицарством зістає й друга вістка, яку принесла вчерашня „Gazeta poranna“.

Вона пише: Київський „Przegląd Polski“ доносить за „Ізвестями“, що в Москві увязнено богато польських і чеських офіцерів. Большевицька комісія для борби з протиреволюцією одержала 1 липня вістку, що на ярославськім двірци стоять два ваґони з Поляками й Чехами, звербованими для протиреволюції і що сї ваґони вечером стацію покинуть.

Коли звербовані добровольці всіли до возів, комісія приказала відлучити вози і всїх арештувала. Найдено при них документи, які їм видало француське посольство. Арештовано 45-тьох. Француський віцеконзуль Лябон післав Чічеріновн ноту, у якій вказав на те, що Поляки й Чехи мали бути вислані на француський фронт до польських і чеських відділів, які там борють ся. Не є се впрочім перший відділ, який відійшов до Франції і не робить ся з того ніякої тайни“.

Так отже самі польські дневники приносять причинки до „історії польського жовніра“ у сїй всесвітній заверусї — а всі ті вісти впевнюють, що нема ні одного фронту, де-би проти осередних держав не стояли польські добровольчі відділи...

За те на осередних державах спочиває обовязок будувати Польщу хотьби й коштом других народів і то — по домаганю Поляків — більшу, як самі осередні держави.

Ґр. Чернїн про мир з Україною і Росією.

При кінци своєї онодїшної бесіди в палаті послів сказав ґр. Чернїн:

Менї закидають, що мир з Україною завів в довозї середників живности. Правдою є, що ми надїялись більше. Але харчевий апарат на Україні завів так само, як всюди инде. Нїхто не перечить, що на Україні є припаси. Як ми дістали з України надвишку, або принайменше таку скількість, що могли перетревати до нових жнив, то зрозумілим є, що не можна так знову легковажити мілїона сотнарів збіжа, які дістали ми і Нїмечина. Як би у нас запаси муки вийшли були замість тепер, перед кількома тижнями, то катастрофа була би неминуча. Довіз з України уможливив перетревати до самих жнив і позволив обмежити страшний стан, який тепер наступив, на протяг всего кількох тижнїв. Сей мілїон сотнарів збіжа уратував житє тисячам людий. Чи се є рівнодушне і неважне? Як би я поставив ся на становище теперішної критики, як би я був злегковажив житє кількох тисяч людий так, як се роблять теперішні критики, то не знаю, яких слів догани був би я діждав ся. Критика певно не була би лагіднїйшою, за се булаби вона справедливійшою. Поминаю цїлком сю обставину, що наші війська, які тепер находять ся на Україні, живуть з сеї України.

В пресї закидають менї, що я не повинен був заключити мира з Петроградом, бо там не були упорядковані відносини. Дурнїйшого заміту я собі не можу уявити. Про се, що правительство в Петроградї було не сконсолїдоване, знав я цїлком докладно і для мене було би приємнїйше, як би там було инше, більше сконсолїдоване, а менш червоне правительство. Але такого правительства не було і я його не міг створити. Але як стояли тодї справи?

Нїмечина потребувала тодї конечно своїх військ на заходї. Великі нїмецькі побіди на заходї, казочні успіхи нїмецької армії не були би мали місця, якби берестейський мир не дав був змоги перекинути на захід нїмецькі війська зі сходу. Якби я був мав більше часу, щоби спокійно переждати, то Росія сама так чи сяк розлетїла би ся. Сего часу не було. Для нас не було байдужним, чи Нїмечина перекине свої війська на захід в місяци січни, чи в шість місяців опісля. Як би ті панове, що ганять тепер берестейський мир, знали, які зусиля робила антанта, щоби сей мир перепинити, тодї були би вони для мене лагіднїйші. Чи убийство ґр. Мірбаха не є доказом, які зусиля робить антанта, щоби мир на сходї знову замінити війною? Як найскорше заключене мира було конечне ізза військових вимог, а відтак для одержаня тепер так погорджуваного хлїба з України. Скорий мир могли ми осягнути лиш через те, що ми вбили клин між Україною а Петроградом і після сего помирились з одними, потім з другими, а в кінци з Румунією. Бо мир з Румунією був миром на підставі порозуміня. Найлїпшим доказом сего є, що Румунія найголоснїйше запротестувала би, як би анульовано тамтой (берестейський) мир і як би вона назад мусіла віддати Бесарабію.

Тим панам, що сего не бачать, або не хочуть бачити, скажу, що вони або не знають відносин, або не хочуть обективно судити. Перші може з моїх виводів чого научать ся, а другі мене не інтересують. Я знаю, що мої нинїшні виводи підпадуть знов острій критицї в першій мірі зі сторони тих людий, що як найнизше кланялись і гнулись передімною, як я був при власти. Сего рода критику я можу знести. Але я нїколи не міг би знести, якби колись пізнїйше я сам собі мусів закинути, що в поважній годинї з боязни перед критикою не сказав я отверто і свобідно сего, що уважаю за правду.

Бесіду ґр. Чернїна приняла палата панів гучними довгими оплесками. Бесідникови з многих сторін ґратульовано.

Др. Зайдлєр і Українцї.

Віденъ, 20-го липня (Ткб.). Часописи доносять: Президент мінїстрів Зайдлєр мав вчера після конференції клюбових старшин довшу розмову з головою Буковинцїв, послом Васильком. — По полудни конферував шеф кабінету з послами: Петрушевичем, Евгеном Левицьким і ще раз з послом Васильком. — Запевнена заява Тертіля, що не прийде до подїлу Галичини, викликала занепокоєнє в кругах українських послів, збільшене ще обставиною, що Тертіль мав передучера довгу конференцію з ґрафом Буряном.

Польський реалїзм, тромтадрація і декламація.

Краківський „Czas“ подає критику бесід послів Тертіля, презеса „Польського кола“, Дашинського, провідника польських соціялїстів і Ґломбінського, провідника вшехполяків. Всі ті три посли виголосили свої промови на засіданю австрійської палати послів в дни 17. с. м. Промову п. Тертіля називає „Czas“ висловом польського політичного реалїзму. Реалїзм Тертіля полягав в тім, що він уживав таких арґументів, щоби польського положеня не погіршати, щоби для Поляків позискати союзників, щоби улегчити зрозуміне польських домагань і польської тактики, передовсім у корони. Союзників шукають Поляки між Мадярами і тому замітив п. Тертіль, що австрійський президент мінїстрів д-р Зайдлєр дїлає проти бажаня Угорщини і проти інтересів заграничної полїтики монархії т. є проти мінїстра заграничних справ графа Буряна.

Бесіда Дашинського після »Czas-у« призначена була для його слухачів в краківській уїзджальні. Смішним видає ся „Czas-ови“, що „Польщу збудує воля народу і історія“, а Німців покарає народ російський і Японія. Промова Дашинського є приміром радикальної тромтадрації. Мрії Ґломбінського про Польщу від „моржа до моржа“, відклик до Божого закона, який має промовляти за злукою і проголошенєм независимости на всіх польських частях, називає „Czas“ політичною деклямацією. В деклямації сій вражало лиш те, що Ґломбінський покликував ся на Версальську ухвалу антанти, котра, як звісно, признає Полякам злуку всіх польських земель з доступом до моря.

Три бесіди свідчать про три тактики, які вибрали польські політики для осягненя своєї спільної цїли. Остаточною їх метою є відбудова історичної Польщи, а близшою етапною задачею є уневажненє берестейського договору, та осягненє запевненя, що Галичина не буде поділена і війде в склад будучого Польського королівства при майбутній австро-польській розвязці. „Реалїзм“ п. Тертіля полягає в зусилю переконати найвисші круги Австрії, що її спасенє лежить лише в сотвореню великої Польщи. Як ті круги не дадуть ся о тім переконати, то тоді Поляки „з болем серця“ мусять поступити так, що утішить ся і затріюмфує антанта т. є вони не допустять до ухваленя буджету і военної позички, а надто, як зазначив посол Тертіль „przemówi polski lud“. Реалїзм Тертіля се прикладанє ножа до серця Австрії і крик: Роби так, як тобі кажу, а то тобі кінець. Дашинський навіть труду не задає собі, щоби кого небудь переконувати. Для него море по кістки, Австрія банкротом, Зайдлер дитиною, Українці темними православними хлопами. Прусаки-прусаками а „polski lud“ і історія на руїнах старого підлого сьвіта збудує Польщу і заведе новий лад. Сему поможе російський народ і Японці. Для Ґломбінського Австрія є річю байдужною. Він жде воскресеня Польщи від антанти.

Три польські тактики зазначені в промовах трьох політичних польських провідників, є лише відгомоном сего, що думають і о чім мріють Поляки в Галичині. В души пересічного польського обивателя всі три роди тактики зливають ся в одну фіксійну думку про велику Польщу. Галицьким Полякам все ще здає ся, що цїла війна вела ся лише на се, щоби відбудувати велику Польщу і то передовсїм на українських землях. А що сему стоять на перешкоді Німці і Українці, тому Поляки всю свою і злість і ненависть звертають проти них. Біда лише, що самі не мають вони сили розправитись з ненависниками так, якби сего бажала їх душа.

Полїтична кріза.

Віденъ, 20. липня. Нині кружляли поголоски, що на раді міністрів ухвалено димісію цїлого кабінету. Вісти сі виявились неправдивими. Міністер-президент він сегодня і завтра буде продовжати переговори з парляментарними діячами. Осередком заінтересованя є внесенє польсько-жидівського посла Колїшера в буджетовій комісії. У внесеню тім каже ся, що теперішнє правительство не дає запоруки, що кредити будуть ужиті на призначені цїли. Німецькі посли внесок сей уважають обидливим і старають ся не допустити до голосованя над ним в буджетовій комісії, або принайменше відложити голосованє до вівтірка. Понеділок і второк буде критичним днем для правительства і парляменту в Австрії.

Ґр. Буриан і Поляки.

Віденъ, 21 липня. Міністер заграничних справ ґр. Буриан запросив президію Польського Кола на конференцію. Конференція відбула ся вчера о год. 5 по полудни.

З України.

Закон про передачу жнив 1918 р. в розпорядженє держави.

Вся кількість хліба харчового й кормового врожаю 1918 року, за виїмком запасу, який визначаєть ся міністром продовольчих справ по згоді з міністром земельних справ для харчуваня й господарських потреб власника, поступає в розпорядженє української держави й може відчужуватись тільки державними продовольчими установами.

Під хлїбом розумієть ся: жито, пшениця, просо, гречка, сочевиця, фасоля, горох, кукуруза, ячмінь, овес, ріжноманїтне борошно, висївки, крупи та відходи продукцій згаданого хліба, а також масляні насїня, сїмяні макухи.

Власник хліба повинен по першій вимові державного продовольчого орґану обявити: а) кількість та місце схову запасів хліба, які є у нього, б) кількість осіб, які підлягають харчуваню за рахунок його господарства, в) кількости худоби, яка є в його господарстві, а також кількість десятин посіву.

Увесь хліб, який надходить з розпорядженя держави підлягає здачі державному продовольчому орґанови в призначені ним реченці по твердих цїнах.

У власників хліба, які ухиляють ся від добровільної здачі, робить ся реквізиція, на підставі виданої міністром продовольчих справ інструкції, зі зменшенем установлених твердих цїн на тридцять відсотків. В случаю-ж знайденя у власника хліба схованих запасів, їх одбірають зі зменшенем твердих цїн на пятьдесять відсотків.

До здачі хліба власник повинен хоронити його на свій риск і страх та нести за хороненє хліба повільну, а в належних випадках і карну відповідальність. Державним продовольчим орґанам надаєть ся право увільняти власників від обовязку переховувати хліб.

В случаю неможливости одержаня від хліборобів у призначений реченець хліба в зерні, державному продовольчому орґанови надаєть ся право змолотити належний до здачі хліб за рахунок власника хліба власними засобами продовольчого орґану, або з використуванем помешканя та ремаменту власника хліба. (У. Т. А)

Випуск українських гроший.

Рада міністрів постановила надати міністрови право випустити на 500 міліонів карбованців знаків державної скарбниці на підставі закона з 20. цвітня 1918 року.

Відповідь українських кооператорів донським.

На засіданю українського кооперативного комітету явив ся представник „совѣта юго-восточныхъ кооперативныхъ съѣздовъ“, який висловив бажанє вступити у найтїснійші зносини з українською кооперацією й завязати товарообмін. Йому відповіли, що питанє про товарообмін можна розвязати тільки загально. Дон проголосив себе самостійною державою доки не відновить ся „єдиная недѣлимая“. Через се українська кооперація не може входити з Доном у зносини, доки Дон не виявить своєї справжньої фізіономії. Українська кооперація може ввійти в офіціяльні зносини тільки з Росією, бо инакше закинули-б, що вона виступає сепаратно, не рахуючись з мировим договором.

Жидівський вербунок для Палестини.

„Deutsche Odessaer Zeitung“ повідомляє, що німецькі власти в Одесі відкрили таємну жидівську орґанізацію, яка займала ся стяганем жидівських жовнірів з російського війська для фронту в Палестині. Приєднані для сеї справи жидівські добровольці мали бути перевезені через Владивосток до Палестини, щоби там сполучити ся з анґлїйським військом. Німецькі власти увязнили в наслідок сього відкритя значне число осіб, між ними двох рабінів.

Бувший цар Микола II. не жиє!

Берлін 20. липня.

Після відомости, яка наспіла з Москви, колишній цар Росії зістав дійсно 16-ого червня в Екатеринбурґу застрілений. Привід до сього дало наближуванє чесько-словацьких ватаг, яким червоне уральське правительство не хотіло бувшого царя передати живим.

„Berliner Tageblatt“ доносить в тій справі ще слідуюче: В Москві признають тільки тепер, що бувший цар Микола зістав убитий. З боку большевицького правительства повідомлено вчера Москву, що саме наспіла депеша уральського правительства, яка стверджує, що царя убито в Екатеринбурґу на порученє совітів, які побоювались, що війська Чехо-Словаків увільнять царя і промостять його особою дорогу до протиреволюції. Цариця і її діти, а також царевич, про якого часто упевнювано, що не жиють, находять ся в „безпечнім місци“. Але де воно саме і як виглядає се безпеченство — мовчать.

Підчас своєї діяльности в Москві ґраф Мірбах заходив ся добути від большевицького правительства вісти про судьбу царської сімї, но без ніякого успіху. Се, що тепер говорить ся в Москві про смерть царя, невідомо чи відновідає дійсности. Є особливе, що вже 26. і 27. червня відомість, що цар Микола II. застрілений коло Екатаринбурґа була роповсюднена в такій запевненій формі. Большевицьке правительство заперечувало тоді правдивість вісток, але се певне, що цар вже від місяця не жиє, хоч з почутя сорому перед світом сю подію хоче воно вкрити і кінці сховати у воду. Бо колиб розходило ся о чесько-словацькі війська, то місто убивати людину, яка мала вже лиш одно бажанє — жити приватно денебудь з своєю сімєю, — можна було її відвести звідтам кудись подальше. Дуже замітне, що до сеї пори російське посольство в Берліні відмовляє основ сим відомостям. Правдоподібно, звірське убивство безоружної людини, не дає Росії глянути світови в очі.

Титанїчні бої на заході.

Берлін, 21. липня, урядово:

Сильним боям кінноти над Ancre слідували між Beuamont і Amel анґлійські наступи піхоти, які були відперті з найбільшими для ворога втратами. Так само розбили ся наступи Анґлійців на схід і полудневий захід від Hebuterne. Умиркована на протязі дня діяльність боєва віджила вечером.

На північ від Aisne повів ворог місцеві наступи між Nouvron і Fontenoy, котрі ми протиударом відкинули. Між Aisne і Marne ворог старав ся вчера вставленем нових дивізій виборoти рішенє битви. Ворог зістав розбитий, він потерпів великі утрати. Помічні народи Французів, Альґерійці, Тунезці, Мароканьці і Неґри з Сенеґалю двигали на рішаючих місцях цілий тягар бою. Сенеґальські баталїони розділені нїби тарани між французькі дивізії йшли до наступів за возами панцирними перед білими Французами. Американці, а також чорні Американці, Анґлійці і Італійці бороли ся між Французами. По двох тяжких днях битви зачіпна сила наших військ знов прийшла до повного значіня серед борби в протинаступах. Вона примінила ся до зачіпної методи ворога, яка з початку була для нас несподіванкою і основувала ся на обильнім киданю в бій панцирних автів без ніякого артилерійного підготованя. Вчерашний день ділами управи військ і побідними вислідами стає гідно поруч других великих боєвих успіхів, виборених на сім терені.

На узгірях на полудневий захід від Soissons заломили ся наступи ворога, справлені після найсильнійшого барабанного огню проти міста. Під кермою панцирних возів ударювала ворожа піхота до сїм раз на шлях

Soissons—Chateau—Thierry, на північ від Ourqu. На північний захід від Hartennes заломив ся цілковито ворожий приступ майже перед нашими лініями. На полудневий захід від Hartennes відкинули ми наступаючого ворога. Його піхота, відпливаюча густими купами, зістала погубним огнем нашої кінноти, піхоти і скорострілів успішно обнята і перестріляна. Також на полудне від Ourqu зломив наш протинаступ ворожі змаганя. На північний захід від Chateau—Thierry полки зачіплювані останними тижнями часто а безуспішно, видержались побідно також вчера проти численних сильних наступів Американців, Американець поніс тут особливо високі втрати. В ночі перекинули ми оборону без ворожих перепон на зад в области на північ і північний схід від Chateau—Thierry.

На полудневім березі Марни ворог довершував вчера одноцільні наступи на наші становища, які ми опорожнили попередної ночі. Після чотирогодинного приготовленя кінноти ворог двигнув ся до наступу під густою заслоною огню з численними возами панцирними. Наступ сей вдарив в порожнечу наших попередних становищ. Наш огонь кінноти з північного берега справлений частинно боками завдав ворогови втрати.

Людендорф.

Третий день французької офензиви.

Берлін, 21. липня. На поли битви між р. Єв і Марною віднесли Німці в оборонній борбі нову побіду над французькими, анґлійськими і італійськими військами. Французи і Анґлійці понесли необчислимі страти, а мимо сего не удало ся ґенераловп Фошови дійти до заміреної цїли т. є. переломаня німецьких становищ. Французький начальний вожд пхає свої війська на певну смерть так само, як колись робив се Николай Николаєвич або Брусілов.

При наступах уживають Французи цїлих відділів великих, грубими сталевими плитами окованих автомобілів т. зв. танків. Німці розстрілюють сї танки своїми ґранатами і бомбами з літаків. Французи роблять приступ за приступом великими масами військ, що линуть на німецькі оборонні лінії як филі моря. Німецька артилерія десятками тисяч змітає сї филї з поверхні землї. Мимо цїлої безоглядности і впровадженя в діло всїх боєвих сил і середників, не осягнув неприятель успіху. Принесені при наступі жертви неприятеля є так великі, що не дадуть ся порівнати з ніякими стратами в сїй війнї. Головний тягар наступу припав знова на Французів. Великі страти понесли також Американцї головно підчас відвороту коло Пльоасі. Їх масами ростріплювала німецька артилерія. Коло Шато Тієрі боролись Американцї до спілки з чорними африканськими військами. Наслїдком сего замішаня військ було, що Американцї не вправлені ще до війни понесли необчислимі страти від німецького огня. Місцями перед німецькими лініями накопичились високі гори трупів з американського війська.

Можна сподіватись, що битва, яка розгорілась на західнім фронті, продовжить ся що серии.

Японія має голос.

Анґлійські часописи довідують ся з Токіо, що кабінет на днях зібрав ся і рішив інтервенїювати на Сибірі. Правдоподібно таємні стараня Америки дали привід до сеї рішучої форми.

„Times“ з окрема пише про події в Токіо 13-го сего місяця: Франція і Італія предложили Японії і Америцї інтервенцію. Японія зі свого боку предложила Америцї важну пропозицію. — Після всїх даних інтервенція сих держав буде спільна.

Адміністрація нашої часописї находить ся при улиці Сикстуській ч. 21.

Угорська виборча реформа.

Будапешт, 19-го липня. — Угорська палата послів в дебаті над поодинокими параґрафами предложеня о виборчій реформі приняла в другім читаню всї параґрафи. — Трете читанє предложеня про виборчу реформу відбуде ся дня 24-го липня.

Голоси краю.

(Кінець).

Ще до недавна потїшали ся люди гадкою, що — дасть Бог — на жнива — підуть на огул. Дещо собі приробпять пашні, а дещо докуплять, тай якось перебідує ся той рік Та від якогось часу повторяють ся чутки, що військо буде реквірувати збіже на поли. А з чого-ж тут ще реквірувати? Жито, що вчаснійше було зацвило, хоч як буйне було, знищене морозом. Кукуруза, просо, вчаснійша гречка зістали так само ушкоджені в наслїдок морозів і знидїли через весняну посуху. Фасоля переважно вимерзла. Словом тогорічні збори заповідають ся мізерно. Вправді озимина на око дуже гарна, але в житї є богато пустого колоса.

На цїлій полосї від Підгаєць, Бережан і Поморян аж ген поза Тернопіль, за цїлу весну не упав нї один дощ.

Беручи під увагу, що не можна покладати великої надії на гірські околиці, анї на львівські, анї на перемиські, доходимо до вислїду, що годї буде з нашого краю призначувати збіже на вивіз. І слушне є наше затрівожене.

Та колиж деякі рільники можуть мати надвишку збіжа, то повинно ся лишити для евакуованих в своїм краю. Наші народні заступники повинні о се рішучо постаратись. Чиж для західних країв тай для нашого війська за мало України, Румунії та Угорщини? За мало їм добичий воєнних? — Ми не можемо потїшати ся надіями, що нам приділять ся на стільки, на скільки буде потрібно, бо практика показує що иншого. Хиба що справу збіжевого запотребованя возьмуть в свої руки наші укр. інституції.

Не лїпше має ся річ з відбудованєм. По численних стараних зі сторони громадських і парохіяльних урядів, щоби будівельна Експозитура в Золочеві для розібраних будинків достарчила вікон, цегли та кухонних плит, прийшло 20-го мая с. р. для оголошеня до парохіяльних урядів, що є до набутя... зелїзні горшки!

Про бараки досї нїхто й не думав. Доперва 15-го червня с. р. привезли на Йосифівку дванайцять фір матеріялу з бараками, але на них можуть записувати ся лиш ті, що передше посїдали ґрунт і господарські будинки, щоби було на чім заінтабульоватись. Один барак коштує 3000 корон і ті мають колись почислити ся. А тимчасом свої хати кажуть таксувати на давну цїну — і то не дуже високо. Є надія, що і другі села бараки дістануть, але яка се пропорція відшкодованя до понесених втрат?

В Гадові позбирали собі люди матеріял з окопів, щоби відбудовати знищені будинки; тимчасом 14-го червня с. р. прийшли жандарми, відобрали їм се дерево, ще й казали везти його своїми фірами до Поморян. — Розумію, що може панове в Поморянах не мають чим палити. Та чи не лїпше було би відкупити се дерево, що жид закупив з дороги від війська, а яке доволї придатне на топливо, бо висохло на сонци. Тимчасом забирає ся від людий добрий матеріял, а з дооколичних сїл купують люди за високі цїни дерево соснове, що вже півтора року гнило на дорозї і вже є в середині спорохнявіле і червиве. — Думаю, що побудоване лихих будинків не причинять ся нї трохи до загального гаразду.

З непроглядних лїсів ґр. Потоцького в Годові, Кальнім і Розгадові остали ся зруби та молодник. В лїсах, розпарцельованих громадою в Івачові пороблено проходи городові і підземні хідники. — Всюди видно слїди безпощадного нищеня городової і лїсної деревни і то так, що місцями вирубано в пень. А можна сподівати ся, що так є всюди, де була боєва лінія.

Отже лїсна господарка, котра після знатоків вже перед війною була лихо проваджена, доведе нас до сего, що земля наша стане другим Красом. Пануючі посухи в тих околицях, особливо тут, на розточах, вже вказують на щось такого. Належалоб спинити відповідні чинники, щоби не вивозили дерева з бараків і землянок, а лишили їх людям на відбудованє. Се не може бути в інтересї жадного правлїня мати в перспективі зруйновану господарку краєву.

Та помимо так дуже гірких обставин є таки надія, що наші селяни при великій ощадности і працьовитости де за кілька літ відбудують ся, а навіть відгосподарують ся. Але тодї може стати ся річ для нас непожадана. Людина, що нїде не знаходить нї поради нї помочи, особливо тепер, де так часто стрінути ся можна з визиском і жорстокостію, буде втрачена для решти загалу і зістане на завсїди зізольованою одиницею.

І заходить евентуальність, що по літах вернуть ся давні цивілїзатори і піднесуть клич: Давайте на бурси, школи, читальні, давайте на народні фонди, тодї ті люди скажуть їм: Ми не знаємо вас! — О. Б.

НОВИНКИ.

— Приїзд дипльоматичного курєра. На днях прибув до Києва з Яс курєр ґенерального комісара української держави в Румунії Чоботаренка, який передав міністерству закордонних справ деякі документи, що стосують ся справи взаїмовідносин між українською державою та Румунією.

— Почтові зносини України з центральними державами. З 22-го липня розпочинають ся почтові зносини між ріжними місцевостями України а Австро-Угорщиною та Німеччиною. Почтова тарифа буде та же сама, як і в Україні. Листи, не оплачені марками не посилатимуть ся по адресї.

— Припинене „Кіевской Мысли“. „Нова Рада“ з 17. с. м. доносить: У вчорашному числї „Кіевской Мысли“ надруковано повідомлене видавництва, що з приводу повного вичерпаня запасів паперу вихід „Кіевской Мысли“ від сьогоднїшного дня тимчасово припиняєть ся. Видавництво заявляє, що воно вживало всїх заходів проти припинення газети: замовило папір за кордоном у Фінляндії і Росії, зменшило тираж і формат газети, але се мало допомогло справі. Видавництво надієть ся, що кризис сей незабаром скінчить ся: і через кілька день газета знову мати ме змогу виходити. Так само, як і „К. М.“, видавництво „Послѣднихъ Новостей“ теж повідомило вчора своїх читачів, що вчора на число пішов увесь останнїй запас паперу. З сьогоднїшнього дня „П. Н.“ припиняють ся доти, доки не пощастить одержати купленого і замовленого паперу.

— В роковини полтавської битви. Український національний Союз вислав в роковини бою під Полтавою слїдуючу привітну телеґраму до шведського народу:

Укр. національна Рада — Старшині Ради Міністрів в Стокгольмі:

„Українські партії обєднані в національну Раду з нагоди роковин Полтавського бою шлють бувшим союзникам і братям по оружю сердечний привіт і надіють ся, що Швеція та Україна, вільні й рівні, знов незабаром зустрінуть ся і поруч стануть до боротьби за красшу долю народів“.

— Зносини з Росією. „Відродження“ доносить, що на підставі випрацьованих мирною делеґацією тимчасових умовин про устроєнє прямих получень між зелїзницями російської соціялїстичної совітської республики і укр. держави, утворюють ся прямі получення в напрямі Москва-Київ через Курськ по одній парі „пляцкартних“ поїздів на добу, з сього одного ваґона тягарового, одного почтового, трьох III кл., двох II кл. і одного I кл.

— **Сіоністична часопись в Кракові.** Коли хто має сміливість зголошувати попри Поляків право на житя, підносити голос в обороні свойого „нині“ і свойого „завтра“, то Поляки дістають білої горячки і говорять від річи, а як прочумають трохи, то всі найліпші сили душі обертають на копане ями під таким смільчаком. І тепер, коли появила ся в Кракові сіоністична часопись в польській мові „Nowy Dziennik“, вся краківська преса воруxнула ся, як би хто в муравлище встромив патик. Ба, пишуть ся з сього приводу високо-драматичні, по донкіхотськи настроєні передовиці, що плюють жовчью на нову „koleżank-y“, хоча — „кождий Поляк має свого жида“...

— **З останних хвиль Хв. Вовка.** „Нова Рада“ подає деякі відомости про останні хвилі Хв. Вовка і похорони Покійного. Після них Хв. Вовк, виснажений побутом в революційнім Петрограді не міг виїзджаючи у Київ видержати трудностий теперішнього подорожуваня; перша простуда звалила його з ніг, недуга йшла живим ходом, а що ліків майже не було ні лікарської допомоги то кінець прийшов скоро. Хв. Вовк згас непомітно при читаню йому дочкою листа своєї дружини. Після останньої волі покійного право власности на літературно-научні твори він переказав своїй жінці, а все проче, научні матеріяли, колекції, бібліотека мають перейти на власність одної з научних інституцій вибракої спадкоємцями.

ОПОВІСТКИ.

Второк дня 23-го липня 1918.

Нині: 23-го липня: гр.-кат.: Антонія П. римо-кат.: Аполінарія.

Завтра: 24-го липня: гр.-кат.: Ольги кн. укр., римо-кат.: Христини.

Семинаристки пошукує свящ. Іларіон Лушпинський до науки 2 хлопців з I і II. кл. шк. нар. від 1 серпня або вересня на цілий рік. Винагорода після умови, в зголошеню подати услівя. Соколів, п. Потік золотий коло Бучача. 232 4—7

Фотографічні знимки. В обох українських книгарнях є до набути слідуючі картини: 1) Руїни гетьманської палати в Батурині (3 К). 2) Група розоруженої Німцями „синьої“ дивізії (4 К) та послідня сторінка берестейського договору з підписами всіх членів делегацій.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

ОГОЛОШЕНЯ.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

У Львові:		В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Україні	56 карб.
„ півроку	22·— „	28·—	В Німеччині	56 мар.
„ чвертьроку	12·— „	15·— „	В иних державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ:

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К.; в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Ґольдмана, Львів Сикстуська 19.